

her er foreslaaet, en bestemt Livrente, men saaledes, at hvad der var, blev fordelt i Forhold til, hvorledes Indskuddene ere skete i det paagældende Aar eller muligvis i alle Aarene. Det vilde ogsaa være mere i Overensstemmelse med tidligere Forslag paa Rigsdagen, hvor der i hvert Fald var sat en ganske bestemt Begrænsning af Statskassens Tilskud.

Dette om Frivillighed eller Tvang, om Adgang for alle eller Adgang for bestemte Klasser af Befolkningen og om Statskassens Engagement, er de store Punkter, hvorom Debatten især vil komme til at dreje sig, og som jeg derfor har indskrænket mig til at omtale. I denne Henseende vil dette Forslag lige saa vel som alle andre Forslag, der have været fremme her til Lands og andetsteds, blive Gænstand for Meningsforskel, som jo altid vil have sin Berettigelse, da der er saa meget at sige for og imod, hvorledes man end ordner denne Sag.

Men jeg skal indrømme, at om Spørgsmaalet om Frivillighed eller Tvang havde jeg ikke tænkt, at der her til Lands vilde blive Meningsforskel. Jeg finder det, som sagt, meget interessant, at den Tanke er fremsat her, at man eventuelt kunde tænke sig at gaa til Tvangsforanstaltninger paa dette Omraade, hvad man ikke har villet gøre noget andet Sted og navnlig ikke har villet gøre saaledes, at vedkommende skulde betale det alt sammen selv. I Tyskland er man gaaet dertil, men saaledes at Arbejdsgiveren betaler sin Part, Arbejderen sin og Staten giver sit Tilskud til den tvungne Alderdoms- og Invaliditetsforsikring, medens den øvrige Del af Befolkningen er fritagen for at forsikre sig. Derimod forstaaer jeg det saaledes, at den sidste norske parlamentariske Kommissions Forslag gaar ud paa, at hele Befolkningen skal være forsikret. Det ærede Medlem nikker bekræftende, men dette er heller slet ikke noget nyt Forslag. I 1891 har en svensk Regeringskommission stillet Forslag om en Livrenteforsørgelse af hele det svenske Folk, et overordentlig interessant Forslag. Da det blev sendt ud til Landshøvdingerne og der blev holdt Raadslagninger derom i de forskellige Provinser, viste der sig, at der kun var et eller to Len, hvor der var nogen Stemning derfor, medens man var afgjort imod en saadan Tvang i alle de øvrige. Man udtalte Tvivl om, hvorvidt det var konstitutionelt tilladeligt at udøve en saadan Tvang for at tvinge Folk til at foretage noget til Fordel for sig selv. Men jeg er ikke paa Forhaand en

ubetinget Modstander deraf, det er ikke saaledes at forstaa, men det er en meget betænkelig Sag, thi den første Krone, man har taget af en Mand i Henhold til en Tvangsforsikring, engagerer Staten for al Fremtid, medens den frivillige Forsikring paa en ganske anden og lettere Maade vil kunne forandres, reformeres og eventuelt bringes til Ophør, hvis den ikke skulde svare til Forventningerne. Dertil kommer dog den Betragtning, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (T. Larsen) selvfølgelig ikke er fremmed for, at et er at sige: vi tvinge Folk til at betale, og et andet er at faa Præmierne af dem. Man kan nok sige i en Lov: I skulle betale saa og saa meget om Ugen, men derfor har man ikke nogen Sikkerhed for at faa Beløbene; thi den, der ikke har noget, betaler alligevel ikke, selv om der staaer i Loven, at han skal betale. Altsaa, den absolutte Effektivitet, som man taler saa meget om skal tilstræbes ved disse Love, er man ikke sikker paa i Henhold til en Lov, som paabyder Tvang. Man kan naturligvis nok skrive det, men hvor Pengene mangle, kan man dog ikke gøre Loven gældende. Maa jeg i Forbigaaende bede bemærket, at det beror paa en Fejltagelse, naar det ærede Medlem for Hjørring Amts 4de Valgkreds (T. Larsen) er af den Mening, at vi her til Lands længere have nogen Slags lovmæssig Tvang til Brandforsikring.

Jeg vil endnu, inden jeg slutter disse Bemærkninger, sige et Par Ord netop om denne Effektivitet. Den Gang vi fik Loven om Alderdomsunderstøttelse, var der meget indgaaende Overvejelser hos Regeringen om Forslag til Indførelsen af en Forsikring, som i sit Princip svarede til det her foreliggende Forslag. Men Minister Ingerslev, som altsaa var den, der førte Loven om Alderdomsunderstøttelse igennem, kom til det Resultat, at først maatte vi gøre noget for dem, der ikke kunde gøre noget for sig selv, og i Henhold dertil fik vi Loven om Alderdomsunderstøttelse. Det var hans Standpunkt. Saa sagde han: Det næste, vi bør gøre, er at gøre noget for dem, som kunne og ville gøre noget for sig selv, og det var altsaa det Princip, man indtil da havde hyllet, og som han mente, man skulde komme til, naar man havde sørget for dem, som ikke kunde gøre noget positivt for sig selv. Nu mener jeg, at et Lovforslag som dette, der netop tilsigter at hjælpe og tilskynde dem, som kunne hjælpe sig selv, kan man ikke logisk bebrejde, at det ikke hjælper